

тивопоставят на всички мерки на правителството и проекто-закони, ограничаващи възможността на частния сектор да участва в икономическия живот. Тези партии защитават неприкосновеността на частната собственост и в промишлеността, и в земеделието с аргумента, че държавата не е добър стопанин. Опозиционните партии посрещат с рязка критика законопроекта за поземлената реформа. Според БЗНС „Никола Петков“ определеният в него максимален размер на поземлената собственост води до пролетаризация на българския селянин. Отхвърля се и обвързването на оземляването с изграждането на кооперативни земеделски стопанства. Затова в „Народно земеделско знаме“ определя аграрната реформа като „разрушително дело“, а заплащането на отчуждената земя – като конфискация. В друга статия в същия вестник четем: *„Законът за трудовата поземлена собственост е замислен не с цел да се подкрепят дребните земеделски собственици в страната ни и да се закрепи частната собственост въобще, а с него се направи опасен експеримент, който ще има за цел тежко да удари както нашето скотовъдство, така и всички честни и трудолюбиви български семейства.“*² По-умерена и по-реалистична с оглед съотношението на силите позиция заема БРСДП(о). Опозиционните социалдемократи не отричат необходимостта от реформиране на поземлените отношения, но смятат начина на провеждане на реформата неудачен. Държавата не може да разчита на формиране на големи поземлени фондове за раздаване и с ограничаването на размера на земевладението няма да задоволи глада за земя. Същевременно ще бъдат създадени много безперспективни, слаби земеделски стопанства и на много места ще се извърши насилствено производствено коопериране.

Негативно отношение към някои от текстовете в законопроекта за аграрната реформа изразява и Върховната стопанска камара. Настоява се за диференцирано отношение към някои от по-едрите частни стопанства (над 300 дка) – образцовите и семеипроизводителните, за да не се нанасят вреди на